

ENTERRAMENT DE MN. ANTONI MARIA BAUSILI BAS

Basílica de Santa Maria d'Igualada / 12-9-2014

1Te 4,13-18 // Mt 11,25-30

Amb cor adolorit celebrem les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Antoni Maria Bausili i Bas. Un cor adolorit, perquè ens ha deixat una persona a qui estimàvem i que ens estimava. La mort sempre té aquest aspecte clar de separació. I això ens costa! Costa als seus familiars, als seus fidels d'Òdena i de les parròquies que ha servit amb dedicació i cura de pastor. Costa als seus germans sacerdots amb qui hem conviscut i fet camí junts, cada un amb la nostra forma de ser, amb les nostres virtuts i els nostres defectes. I em costa —deixeu-m'ho dir— pel seu tracte sempre tan atent i confiat; per la seva disponibilitat a servir fins al final, mentre el Senyor li va donar forces i salut; per la seva obertura de cor per a deixar-me veure com estimava el Senyor i com volia estimar-lo més i més, essent fidel a la vocació amb tot, fins als petits detalls de cada dia. D'ell ens resta el record d'una persona que lluitava en el seu cor i que, al mateix temps, volia donar alegria al seu entorn. D'ell ens resta el seu testimoniatge de sacerdot fidel al Senyor i a l'Església, sempre i en tot moment, i ens resta el seu testimoniatge de persona valenta capaç de defensar el que pensava que era la voluntat de Déu en la fidelitat a l'Església. Per això ens costa dir-li adéu i per això tenim el cor adolorit.

Però, com sempre, la Paraula de Déu ens obre el cor a la joia profunda que brolla de l'esperança posada en Jesús. Aquests som els cristians: els qui en el cor portem dos sentiments aparentment contradictoris; en aquests moments, de joia i de dolor. Podem dir que el nostre dolor resta mudat per la joia que neix de la certesa de Crist mort i ressuscitat. Les paraules de sant Pau als cristians de Tessalònica que hem escoltat ens ho diuen clarament: *No voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els pagans, que no tenen esperança.* Per a Pau el cristià és un home amb esperança perquè creu en Jesús, l'esperança viva. En canvi, els pagans —d'aquell moment i de tot moment—, com ens diu sant Pau, viuen sense esperança i sense Déu (cf. Ef 2,12). La fe en Déu, i no en un déu qualsevol, sinó el qui és el Déu únic i vertader, el Pare de nostre Senyor Jesucrist, en qui es revela de manera plena que Déu és amor; aquesta fe obre la porta a l'esperança, a l'horitzó sempre obert de la vida, a l'horitzó que no acaba amb la mort, sinó que fa mirar més enllà, en la vida per sempre amb Jesucrist. Sant Pau ha estat ben clar: *Creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. Els qui han mort en Crist ressuscitaran. Estarem amb ell per sempre.* Aquesta és la nostra fe, la fe de l'Església, que el nostre germà Mn. Bausili va viure i amb la qual ha mort, la fe que ell ha maldat per transmetre a aquells que ha servit en els ministeris sacerdotals durant la seva llarga vida de prevere al servei de l'Església diocesana de Vic.

Mn. Antoni Maria Bausili ha mort essent rector de les parròquies de Sant Pere d'Òdena i de Santa Magdalena de l'Espelt, així com també exercint el ministeri sacerdotal en el servei religiós a l'Hospital d'Igualada. I ho ha fet, en obediència al pastor diocesà, fins que les forces li han fallat i no ha pogut exercir el ministeri de la celebració i la predicació i l'atenció als fidels. Ell ha estat un sacerdot de Crist de cap a peus, donat del tot al ministeri. Va sentir la crida al sacerdoci en la seva joventut i es va deixar treballar per la gràcia de Déu, per tal d'esdevenir sacerdot de Crist. Ha estat sempre sacerdot de Crist, del tot i fins al final. Ara, confiant en la misericòrdia de Déu, el veiem entre els qui han estat rebuts a les estances eternes i han estat comptats entre els administradors fidels i prudents (cf. Lc 12,42).

La fe en Crist, el seguiment de Crist, el fet de ser deixeble de Crist és càrrega lleugera i jou suau, com ens ha dit avui Jesús en l'evangeli. Viure la fe cristiana no pren res del que hi ha d'autènticament humà en el cor de la persona i en la relació amb els altres. En el cor de l'home, però, hi ha, com a fruit del pecat original, una idea falsa de Déu, així com un sentiment de sentir-se limitat per ell, com si Déu fos l'enemic de l'home, com si fos enemic de la felicitat i l'alegria en el cor humà. Jesús és el qui ve a refer amb la seva mort i resurrecció la relació confiada entre l'home i Déu. Déu és el Pare misericordiós que vol la vida i la felicitat per sempre de l'home i per això, amb la força del seu amor misericordiós, el rescata contínuament del poder del pecat i de la mort. Aquesta és l'experiència del cristià. Els cristians som els salvats per Jesús, els qui experimentem cada dia la força del seu amor misericordiós que ens deslliura del mal i del pecat, que amoreix les ferides del nostre cor quan caiem en el pecat. Mn. Bausili ha estat un home que sempre s'ha deixat amorosir el cor pel perdó de Déu, ha estat un home que ha experimentat com el Senyor el salvava del pecat i de la mort.

Per això la nostra pregària per ell ha de ser des de la caritat i la confiança en la misericòrdia de Déu, que l'ha acompanyat en la seva vida i no l'ha abandonat en el moment de la mort. Sempre, en les celebracions de les exèquies d'un germà, el que fem és encomanar-lo a l'amorosa misericòrdia del nostre Déu, perquè el purifiqui amb la seva rosada amorosa de totes les taques de pecat que poguessin restar en el seu cor. La nostra pregària confiada demana al Senyor que el nostre germà pugui gaudir ja ara de la visió eterna de Déu, perquè pugui entrar en el repòs etern de Déu, allà on, com deia sant Agustí, podem cantar l'al·leluia ple i definitiu, l'al·leluia de la pàtria: «Oh feliç al·leluia, el del cel! Ja no hi haurà perills, ja no hi haurà enemics! On no existirà ja l'enemic, on cap amic no perirà! Allà dalt, glòria a Déu! Aquí, una lloança plena de temor; allà, lloança sense preocupacions. Aquí, el cantor ha de morir; allà dalt, viurà per sempre. Aquí canta en l'esperança; allí cantarà en la possessió.» El nostre germà, Mn. Bausili, que en aquesta vida va cantar l'al·leluia del camí, en el temor de Déu, en el temor de no perdre l'amistat amb Déu, en el temor de ser refusats de l'amistat amb Déu i no estimar com a honorable i amable res més que ser amics de Déu; ara ell ha estat convidat a cantar l'al·leluia del qui està en la pàtria, del qui ha arribat a la meta.

En l'enterrament d'un bon igualadí no podem deixar de posar els nostres ulls en el Sant Crist d'Igualada. A ell li encomanem el nostre germà que en aquest món va estimar i servir l'Espòs de Sang de la ciutat d'Igualada. Al Sant Crist li demanem que aculli al seu costat el qui en aquest món va ser fidel servidor, amb cor ple d'amor vers ell i els germans. També al Sant Crist li demanem que continuï beneint aquesta ciutat i tota la diòcesi amb fills seus que esdevinguin els bons i sants sacerdots que el seu cor vol al servei de l'Església. Que el Príncep de la pau vetlli pel seu poble perquè puguem viure sempre en la pau i la concòrdia. Que doni als nostres governants el seny, la intel·ligència i la prudència per a portar-nos per camins de pau i prosperitat.

Santa Maria, Reina i Senyora dels Apòstols, sigueu mare de misericòrdia per al nostre germà, Mn. Antoni Maria Bausili i Bas, i porteu-lo agafat de la vostra mà al Regne del cel. I a tots nosaltres doneu-nos la fe i l'esperança que ens doni el consol en la mort del nostre germà. Amén.